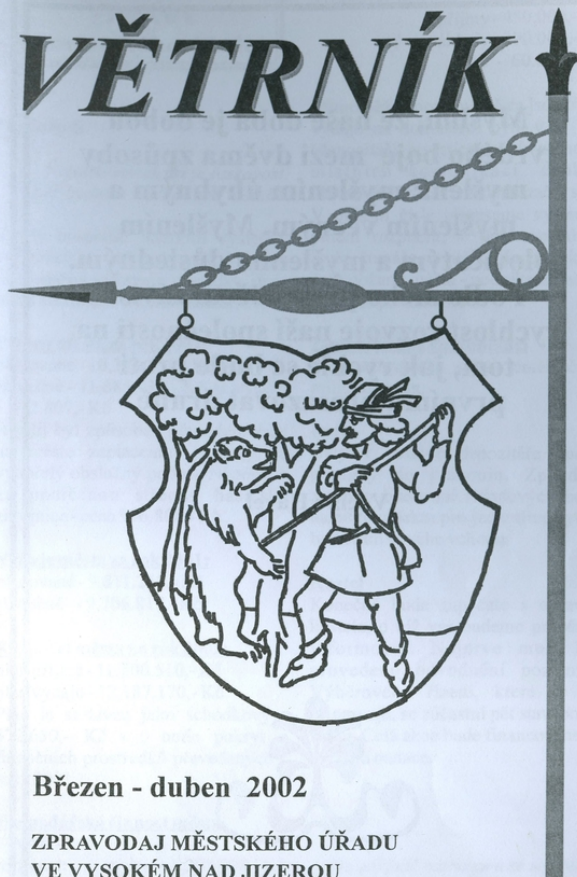

Řešení fotohádanek z tohoto čísla:

1. Cestou na Poloprť
2. U Blažků
3. Cesta ke koupališti
4. Vchod na hřbitov

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 3-4/2002 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 2001 vytiskl R. Friede, tiskárna merkantilu Roprachtice - tel/fax 0432/59 31 63

VĚTRNÍK

Březen - duben 2002

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

**Myslím, že naše doba je dobrou
tvrdého boje mezi dvěma způsoby
myšlení: myšlením úhybným a
myšlením věcným. Myšlením
polovičatým a myšlením důsledným.
Podle mého přesvědčení závisí
rychlost rozvoje naší společnosti na
tom, jak rychle se bude proti
prvnímu prosazovat druhé.**

Václav Havel

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

*Největší moudrost je laskavost.
Kéž bychom všichni byli moudří.*

Každý hospodář hodnotil výsledky své práce za uplynulý rok. I město hospodáří a vykazuje výsledky, dnes tomu ale říkáme ekonomická situace.

Příjmy města za rok 2001:

plánované - 10,373.131,- Kč
skutečné - 11,885.938,- Kč, tj. vyšší o 1,512.807,- Kč

Rozdíl byl způsoben převodem daní na město zaplacením pojistky za vyhořelý oblužný podnik Nistějka a za poničenou střechu hasičské zbrojnice - cena 996.808,- Kč.

Výdaje města za rok 2001:

plánované - 9,811.250,- Kč
skutečné - 9,706.817,- Kč

Rozpočet města na rok 2002:

plán příjmů - 11,500.510,- Kč
plán výdajů - 12,187.170,- Kč
Plán je sestaven jako schodkový - 672.650,- Kč - , bude pokryt z finančních prostředků převedených z roku 2001.

Hospodářská činnost města:

1) VAK -
rozpočet: výdaje - 1,300.000,- Kč
příjmy - 1,300.000,- Kč

2) městské lesy:

příjmy - 450.000,- Kč
náklady - 390.000,- Kč
zisk - 60.000,- Kč

Mimo běžné potřeby města jsou třeba výdaje na dokončení bytů v č. 130 (depozitář), investice do rekonstrukce místních komunikací, drobné investice na rozšíření kanalizační sítě. V příštím čísle přineseme výsledky plnění rozpočtu, této souvislosti bude čtenáře určitě zajímat, jak se řada občanů města - podnikatelů staví ke svým povinnostem.

Zimní údržba komunikací

Pro zajímavost stála téměř čtvrt milionu korun.

Byty

Byty v budově depozitáře budou předány do prázdnin. Zpoždění zavinilo budování skladových boxů na půdě objektu pro jednotlivé byty a budování nového vchodu.

Kostel

Konečně bude započato s opravou kostela, o níž vás budeme průběžně informovat. Nejprve musí být provedeno odvodnění pozemků. Výběrového řízení, které se již připravuje, se zúčastní pět stavebních firem. Celá akce bude financována ze zvláštní nadace.

*Na základě rozhovoru se starostou
připravila Ludmila Hnyková*

Zpráva o činnosti Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie ve Vysokém nad Jizerou v roce 2001

V ústavu pracuje celkem 55 zaměstnanců s celkovým úvazkem 48, 83, z toho 7 lékařů, 24 středních zdravotnických pracovníků, 3 rehabilitační sestry, 6 technicko-hospodářských pracovníků a ostatní provozní pracovníci. Na jaře bylo provedeno výběrové řízení k přijetí dvou nových lékařů. Ze sedmi přihlášených byl přijat k 1. září 2001 MUDr. Jiří Paroulek a k 1. říjnu 2001 MUDr. Lucie Smrčková, oba po atestaci z všeobecné chirurgie. Tímto je představujeme veřejnosti a věříme, že budou významnou posilou pro zajištění lékařské péče.

Smlouvu máme se všemi zdravotními pojišťovnami na 52 lůžek. V průběhu roku bylo hospitalizováno 2136 pacientů s průměrnou délkou hospitalizace 7, 03 dne. Ambulantně bylo vyšetřeno a ošetřeno 11 923 pacientů. Celkem bylo provedeno 3600 operačních výkonů. Trvale byla zajištěna lékařská pohotovost, úrazy posílány přes spádová chirurgická oddělení.

Hospodaříme s vyrovnaným rozpočtem. Vedle zajištění kvalitní lékařské péče u výše uvedeného počtu pacientů jsme měli nezdravotní výdaje v celkové hodnotě 1,017.000,- Kč. Případly na rekonstrukci jednoho bytu, zvětšení jednoho bytu o půdní prostor, vybudování nového bytu v půdních prostorech kanceláří. Dále byla zakoupena myčka nádobí,

sekačka na trávu a opravena opěrná zeď u silnice.

Výdaje na zdravotní provoz v celkové hodnotě 2,926.000,- Kč představuje nákup "motodlahy", operačních nástrojů, vrtačky a pilky, kontejnerů na sterilizaci a počítačů pro nutnost zavedení počítačového zpracování zdravotních údajů.

Nadále u nás probíhají doškolování lékařů, rehabilitačních pracovníků a stáže studentů po 4. ročníku medicíny. Je třeba zakoupit nový rentgenový přístroj, abychom vyhověli novému atomovému zákonu, a doplnit kontejnerový systém sterilizace na ambulanci, na což máme příslib sponzorský dar od Nadace Českému ráji. Dále je nutné dokončit odvodnění budovy A a zakoupit artroskopickou sestavu pro operaci zápěstí a malých kloubů ruky. V poslední době vzhledem k rušení okresních úřadů se jedná o převodu zřizovatelských práv na město ve snaze zachovat ojedinělé zařízení chirurgie ruky v republice.

*prim. MUDr. Blanka Šinkorová,
ředitelka*

Zprávy z muzea

Sokolská biokapela

Historie kapely bez kapelníka a bez kapely

3. část

V té době jsem po dva roky chodil každou sobotu odpoledne do Plavů,

kde ve svém rodišti působil houslový virtuos prof. Josef Muzika, Ševčíkův žák, který se před nedávnem s legiemi vrátil z Ruska, kde byl profesorem na konzervatoři v Samaře, a přijímal žáky. Trochu jsem toho už uměl a toužil jsem po dalším zdokonalení. To uvádím jen proto, abych si i sám sobě dnes připomněl, jakou fušku jsem si to dobrovolně tenkrát na sebe vymyslel. Tehda nic nejedlo, chodilo se pěšky, a tak jsem vždy po obědě vyrazil s houslemi a notami z domu a poctivé dvě hodiny šlapal přes Zlatou Olešnici a Haratice do Plavů. Lekce u profesora Muziky se obvykle protáhla také na dvě hodiny, Muzika byl velmi důkladný a svědomitý učitel, na hodiny nekoukal a poněvadž byl i neúprosný při cvičení, za ty dvě hodiny mě tak bezvadně utahal, že jsem necítil ruce. A to mě čekaly další dvě hodiny pochodu domů, takže jsem toho měl až až. Ale nic platno, po krátkém oddechu následovaly nové dvě hodiny hry v biografu. Kde jsou ty časy?

Památné Vánoce jsme prožili coby Biokapela v roce 1923. Po dva večery přišel k nám na galerii nečekaně Mistr Václav Talich, šéf tehdy už slavné České filharmonie, a co čert nechtěl, sedl si zrovna za mémi zády. Vysoké mu tenkrát doporučil k zotavení Venda Hubička, původně hoboista Filharmonie a v té době její tajemník. Otec Vendův býval ve Vysokém zaměstnancem Okresního soudu a zasloužilým zakladatelem vysockého hudebního sboru. Talich přišel zvesela, že si jako muzikant jde sednout mezi muzikanty. Ale stejně si

mylím, že se dozvěděl, že u nás se může kouřit. A dneska se tomu sám divím, že jsme před ním neměli vůbec trému anebo respekt a hráli ostropryč. Byl to snad i kousek drzosti. Talich sám byl také Ševčíkovým žákem, a tak jsme se o přestávkách bavili o houslích a houslové literatuře a co a jak cvičím u profesora Muziky. Druhý večer přišel zas, ač byl stejný program, ale to už jsem změnil program a vybral výhradně jen tu naši "klasiku". A ten památný večer, když jsme právě dohráli ty naše dva Slovanské tance, poklepal mi Talich na rameno a povídá: "Dobře hrajete." Byl jsem, toť seví, v sedmém nebi, ale vzápětí to všecko pokazil Dóubalík a ve své bodré prostοřečnosti povídá: "Že jo, mistře, že byste ho schoval ve svém orchestru." No bomba! Zrudl jsem jako semafor na stůj, a jak bylo Talichovi, nevím. Jak jsem já tenkrát děkoval bohu, že přestávka zrovna končila a milosrdná tma zakryla naše rozpaky. Pak už se na to mé angažmá ve Filharmonii jaksi šetrně pozapomnělo. Ale stejně, ten lichotivý dotek Talichovy ruky na mém rameni cítím dodnes.

*Pokračování přístě
Prokop Hásek, 1984*

Víte, že . . .

od srpna 2001 je opět v provozu penzion U Lípy ve Staré Vsi? Provozovatelkou je paní Eva Pakanová, rodačka z Bitouchova u Semil, absolventka ekonomické a

hotelové školy v Brně. Nabídku tvoří speciality české, moravské a světové kuchyně, zabezpečení společenských akcí až pro 30 osob a ubytování ve 2 - 3 lůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením. Otevřeno je denně od 15.00 do 22.00 hodin.

Školní okénko

MŠ

Zápis dětí do mateřské školy

Ředitelství Mateřské školy ve Vysokém nad Jizerou oznamuje, že dne 16. května 2002 se koná v MŠ zápis dětí na školní rok 2002/2003, spojený se dnem otevřených dveří. Zápis bude probíhat od 9.00 do 11.00 hodin.

Nad'a Šíkolová, ředitelka

ZŠ

Zápis do 1. třídy ZŠ

Uskutečnil se ve čtvrtek 31. ledna 2002. Z dvaceti čtyř dětí bylo zapsaných sedmnáct a sedm dětí dostalo odklad povinné školní docházky o jeden rok. V září tedy nastoupí do školy ve Vysokém nad

Jizerou patnáct prvňáčků, do Roprachtic dva.

Počty dětí klesají, pro srovnání uvedu malý přehled:

školní rok 1999 / 2000 - 27 prvňáčků (+ 4 v Roprachticích)

školní rok 2000 / 2001 - 19 prvňáčků (+ 3 v Roprachticích)

školní rok 2001 / 2002 - 14 prvňáčků (+ 3 v Roprachticích).

Drahošlava Nýdrlová, ředitelka

Lyžuji, lyžuješ, lyžujeme

Paní Zima byla letos opravdu štedrá a nadělila všem příznivcům lyžování kvalitní sniž. Snad největší radost z bílých strání měly děti. Hned v prosinci měly možnost vyzkoušet úplně nový vlek. Pan Matoušek, kterému patří naše poděkování, nabídl, že v rámci zkušebního provozu povozí vysoké školáky zdarma. Nadšené výskání dětí na mírném svahu bylo pro majitele jistě důvodem ke spokojenosti.

Dvě odpoledne v prvním týdnu měsíce února probíhala ve znamení lyžařských závodů, které pořádala pro své žáky ZŠ ve Vysokém nad Jizerou ve spolupráci s vysockým Ski klubem. V úterý 5. února 2002 se spolu utkali ve volném stylu běžkaři. Soutěžilo se ve čtyřech kategoriích (I. - 1., 2. a 3. třída 1 km, II. - 4. a 5. třída 1 km, III. - 6. a 7. třída 2 km, IV. - 8. a 9. třída 3 km) rozdělených navíc na dívky a chlapce. Silnější zastoupení v

počtu závodníků měl první stupeň (34 žáků), ze starších byla účast jen sporadická (18 žáků, z toho 11 žáků ze 6. a 7. třídy). Byly i kategorie, v kterých nastoupili pouze dva nebo tři žáci. Pak ovšem byla jejich šance na umístění na stupni vítězů téměř stoprocentní. Ceny - vesměs něco na zub - věnoval Ski klub. Běžecké závody ukončil několika slovy pan Jiří Doubalík, který trochu zalitoval, že ve Vysokém, městě nejkrásnějších zim v naší republice, je tak málo běžkařů ochotných si zazávodit.

Ve čtvrtek 7. února 2002 se uskutečnil slalom. Zájem žáků o závodění v této lyžařské disciplíně byl větší (63). Kvalita sněhu byla o něco horší, což se projevilo na pomalejších časech závodníků. Závodilo se pilně od 13.00 do 15.10, v půl čtvrté pak byly předány ceny vždy třem nejlepším v každé kategorii (I. - 1. a 2. třída, II. - 3. a 4. třída, III. - 5. a 6. třída, IV. - 7., 8. a 9. třída, opět děleny na dívky a chlapce).

Přední místa získali vytrénovaní svěřenci pořadatelů. A byli opravdu dobří. Nicméně nesmíme opomenout a pochválit i "nečleny", kteří se nenechali odradit a zvedli hozenou rukavičku favoritů.

Na závěr malá statistika účasti žáků na lyžařských závodech v uplynulých letech:

Školní rok	Běh	Slalom
1995/96	64	56
1996/97	75	50
1997/98	závody se nekonaly	
1998/99	80	71
1999/2000	65	63
2000/01	65	59
2001/02	52	63

V lednu se uskutečnil lyžařský výcvik dětí ze sedmého ročníku. Pod zkušeným vedením slečny učitelky Renaty Bordeové a pana učitele Petra Pýchy si žáci zalyžovali v areálu Šachty. Tímto děkujeme Tělovýchovné jednotě ve Vysokém za výrazné slevy vleku pro naše žáky v průběhu výcviku.

Marta Hájková a Dana Vavřková, učitelky

ISŠ

Maturitní ples

Pravděpodobně nikdo z nás letošních maturantek a maturantů nikdy nezapomene na den 2. února. Ptáte se, čím byl tento den významný? V budově KC Golf v Semilech se konal maturitní ples 4. ročníku obchodní

akademie a 2. ročníku nástavbových oborů, pořádaný Integrovanou střední školou Vysoké nad Jizerou.

Dříve než začnu líčit své dojmy, ráda bych podotkla, že jako jedna z maturantek nedokáži hodnotit ples objektivně. Byl to i můj ples, a tak jej přirozeně nemohu vidět v kritické rovině či na něm

hledat nedostatky. Nicméně každý, kdo se plesu zúčastnil, si může udělat úsudek sám. Ten, kdo měl někdy možnost projít si vším tím shonem okolo plesu, mi jistě dá za pravdu, že je to úkol nelehký a organizačně velice náročný. Avšak všechna námaha a úsilí byly zapomenuty v sobotu 2. úderem 20. hodiny, kdy oficiálně začal NÁŠ maturitní ples.

Ples velmi vkusně a originálně moderovali naši mladší spolužáci z 2. ročníku - Zdeňka Erlebachová a Dan Čížek. Začalo se klasicky předtančením, které jsme pojali trochu netradičně. Své taneční umění nám předvedly mažoretky ze Semil. Po bouřlivém potlesku, který mažoretky sklídily za svůj výkon, nám zvukaři připravili skutečný šok. Když pustili do éteru song, na který jsme měli nastupovat, zjistili jsme, že nejsme všichni pohromadě. Situaci naštěstí zachránili moderátoři, kteří pohotově začali zpívat, abychom získali čas a mohli najít ostatní. Na druhý pokus se nám nástup podařil. Musím říci, že byl skutečně famózní, a to především díky naší choreografce.

8

Nejslavnostnější a nejdůležitější událostí celého plesu bylo šerpování studentů. A pak už se to všechno seběhlo nesmírně rychle: gratulace, přpitky, focení, předání květin a darů třídním učitelům a paní ředitelce, sólo pro rodiče... Po těchto "oficiálních" nastala volná zábava. Rodiče většinou zůstali v hlavním sále, na rozdíl od náctiletých, kteří se přesunuli do prvního patra na diskotéku. Kolem 22. hodiny měly opět šanci ukázat svůj talent mažoretky, které tentokrát předvedly kánkán. Posledním bodem programu byla tombola.

Domnívám se, že náš maturitní ples byl vydařený a že se zde skutečně nikdo nenudil. Mně osobně se nejvíce líbilo pozorovat naprostou proměnu mých spolužaček v dokonale mladé dámy.

Lucie Klingerová, O4A

Jak jsme moderovali

Všechno vlastně začalo tím, že jsme se ucházeli o možnost moderovat maturitní ples. To, že dostaneme takovou šanci - uvádět tuto velkolepou akci -, jsme vůbec netušili. Byli jsme velice překvapení a zpočátku i rozpačití, ale věděli jsme, že nám byla dána velká důvěra a že

tedy nemůžeme zklamat. Tímto bychom chtěli poděkovat třídní učitelce maturantů paní Ing. Lence Höckové. Tak jsme se dali do přípravy plesu. Až nastal den "D". Naše obavy narůstaly s blížící se osmou hodinou, ale poté, co nás prostoupilo světlo reflektorů a my jsme neviděli diváky, všechno šlo najednou tak snadno a lehce. Obavy postupem opadly a my jsme zareagovali na komplikace, které se

vyskytly. S odstupem času si uvědomujeme, že to byl krásný, nezapomenutelný pocit - ta zdravá tréma na začátku, ale pak, když člověka pohltí neopakovatelná atmosféra, vzrušení z této chvíle, jsou to zážitky na celý život. Děkujeme vám, maturanti, že jste nám to umožnili!

Zdena Erlebachová a Daniel Čížek,
O2A

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Přání k narozeninám

Sedmého března oslavila sedmdesáté páté narozeniny paní Marie

Hejralová, jejíž život byl od mládí těsně spjatý s činností vysokého Divadelního spolku Krakonoš. Mezi gratulanty byl i ministr kultury České republiky Pavel Dostál. Oslavenkyni zaslal dopis následujícího znění:

Vážná paní Hejralová,

dovolte mi, abych Vám u příležitosti Vašeho významného a krásného jubilea popřál hodně zdraví.

Při této příležitosti Vám chci poděkovat za Vaš pňnos pro rozvoj amatérského divadla. Nesmírně si cením Vaší dlouholeté činnosti v Divadelním souboru Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou, nejstarším doloženém ochotnickém souboru, kde jste působila jako režisérka, herečka i hudebnice.

Přeji Vám, aby v nelehkých chvílích života Vám byla oporou Vaše rodina a blízcí.

S pozdravem

Pavel Dostál

I my z redakce Větrníku přejeme paní Hejralové hodně zdraví, lásky, radosti a sluníčka.

DS Krakonoš znovu na cestách

Tentokrát s hrou Carla Goldoniho Sluha dvou pánů. Zkoušet se začalo počátkem ledna a první letošní zájezd byl 20. ledna do Lázní Bělohradu. Potom jsme hru již potřetí zahráli doma ve Vysokém, a to 26. ledna. Hned týden nato 1. února jsme hráli v Jablonci nad Jizerou a 22. února v Brništi u České Lípy. Poté nás 1. března čekala postupová přehlídka v Lomnici nad Popelkou. Odtud jsme byli nominováni na národní přehlídku do Třebíče a přivezli jsme si ceny za herecké výkony - za ženský herecký výkon pro Pavlínu Morávkovou v roli Smeraldíny a za mužský herecký výkon pro Jiřího Pošepného v roli Trufaldina. Třetí cenou byla cena za inscenaci, která znamená vítězství na této přehlídce.

Čeká nás zájezd 12. dubna do Roztok u Jilemnice, potom 17. dubna do Chrástu u Chrudimi a v květnu zmiňovaná Třebíč.

Po prázdninách nás čekají další představení - v Poděbradech, v Libici nad Cidlinou, ve Stachově u Kladna a v dalších místech, o kterých vás budeme informovat příště.

Za DS Krakonoš Jiří Pošepný

Velikonoce

Velikonoce jsou radostnou oslavou vítězství života nad smrtí. Přibližují věřícím mystérium tajemství Kristovy smrti a jeho zmrtvýchvstání.

Jsou svátkem pohyblivým, slaví se v neděli po prvním jarním úplňku. Náplní postního období, které jim předchází, je příprava na slavení velikonočního tajemství. Věřící si odříkají určité pokrmý. Předvelikonoční postní příprava měla také dříve za úkol odvrátit pozornost prvních křesťanů od oblíbených římských pohanských oslav jarní rovnodennosti.

Předvelikonoční půst trvá čtyřicet dní. Také v bibli předcházelo důležitým událostem čtyřicetidenní přípravné období. Prvním dnem půstu se stala Popeleční středa a posledním šestá, tzv. Květná neděle. Název Popeleční středa - Popelec vznikl v 10. století. Tehdy se o tomto dni kajících uděloval na znamení pokání popelec. **P o z n a m e n á n í** p o p e l e m symbolizovalo ochotu změnit se. Od 11. století byl popelec udělován o Popeleční středě již všem věřícím. Používal se popel ze spálených jívových ratolestí, které byly vysvěceny předchozího roku o Květné neděli. Poslednímu postnímu týdnu se říká pašijový, protože se v kostelech připomínají pašijové události (pašije - čtená nebo zhudebněná část evangelia o Kristově umučení, pašijová hra - zvláště ve středověku rozšířená divadelní hra o umučení Ježíše Krista, zpracovaná podle části evangelij). Nešporami - odpolední, podvečerní pobožností - na Zelený čtvrtek začíná doba velikonočního "třídění", končící nešporami o neděli Zmrtvýchvstání, které se běžně říká Hod boží velikonoční, a po něm následuje

Velikonoční (mrskané) pondělí. Letos připadne tato neděle a pondělí na 31. března a 1. dubna. Celé velikonoční období uzavírá Boží hod svatodušní a svatodušní pondělí.

Od tohoto čísla zavádíme novou rubriku týkající se zajímavostí z internetu. Vybírá paní Jindra Kellnerová..

Dalajámovo poselství k miléniumu

1. Vezměte v úvahu, že velká láska a velké skutky zahrnují velké riskování.
2. Když prohrajete, nezapomeňte zjistit proč a vzít si ponaučení.
3. Držte se tří R:
 - respekt vůči sobě
 - respekt vůči ostatním
 - responsibility čili zodpovědnost za všechny svoje činy.
4. Pamatujte si, že když nedosáhnete toho, co chcete, je to někdy zásah štěstěny.
5. Naučte se pravidlům, abyste věděli, jak je správně porušit.
6. Nedovolte, aby malé neshody zranily velké přátelství.
7. Jakmile si uvědomíte, že jste udělali chybu, učiňte okamžitě kroky k její nápravě.
8. Každý den zůstaňte určitý čas o samotě.
9. Otevřete svoji náruč změnám, ale nevzdávejte se přitom svých hodnot.
10. Pamatujte si, že mlčení je někdy ta nejlepší odpověď.
11. Žijte dobrý, čestný život. Až zestárnete a podíváte se zpět, potěší vás takový život podruhé.

12. Láskyplná atmosféra ve vaší domácnosti je základem vašeho života.

13. Při neshodách se svými milovanými řešte pouze přítomnou situaci. Nevytahujte na světlo minulost.

14. Sdílejte svoje poznatky. Je to způsob, jak dosáhnout nesmrtelnosti.

15. Buďte jemní k Zemi.

16. Jednou do roka se vypravte někam, kde jste nikdy předtím nebyli.

17. Pamatujte si, že nejlepší vztah je ten, ve kterém vaše vzájemná láska je větší než vaše vzájemné nároky.

18. Posuzujte svůj úspěch tím, čeho jste se museli vzdát, abyste ho dosáhli.

19. Přistupujte k lásce a k vaření s hravou bezstarostnou odevzdaností.

Bál Po staru

Na 23. února 2002 byl naplánován dějem nabitý den - závody Po staru zakončené bálem po vyhlášení vítězů v divadle Krakonoš. Protože vysoký Ski klub je obvykle organizováním závodů plně vytížen a my zaměstnanci nemocnice jsme již dlouho měli chuť uspořádat bál, dohodli jsme se, že spojíme své síly - nemocnice uspořádá bál a tělovýchovná jednota ji zaštití, abychom se nemuseli starat o ohlášky, razítka a podobně.

Počasí nakonec rozhodlo jinak, zůstal bál bez závodů. Nemocnice se tak připojila k odvážlivcům, kteří se pouštějí do tak nejistého podniků,

jakým organizace kulturní akce ve Vysokém je. Během přípravy bálu jsme se setkali u všech oslovených - ať už u sponzorů či osob, které nám mohly být nápomocny - jen se vstřícností a ochotou. Všem děkujeme. Doufáme, že hezký bál byl pro všechny také odměnou. Taneční sál jsme se snažili vyzdobit tak, aby vyvolával atmosféru starých časů. Abychom své hosty pobavili i jinak než výbornou hudbou, pozvali jsme mezi nás dvě taneční skupiny - jilemnický soubor předvedl pásmo "kovbojských" tanců a půlnoční překvapení a děvčata z Jablonce nad Nisou a jejich téměř jazzbaletní vystoupení jistě uvedlo v nadšení zvláště pánskou část obecnstva. O to, aby všichni byli dobře napití a najedení, se během večera staralo téměř 30 zaměstnanců nemocnice. Někteří byli vidět víc, na jiné nebylo tolik vidět, ale naši "vrchní" a "servírky" předváděli na place téměř profesionální práci. Po celý večer vládla v divadle příjemná, veselá atmosféra, více než 180 platících "bálovníků" se dobře bavilo a když v půl třetí ráno hudba zahrála poslední kousek, z ještě stále zaplněného divadla se nikomu nechtělo domů. Děkujeme všem, kteří způsobili, že se nám naše premiéra v oblasti "zábavního průmyslu" snad povedla. Po zkušenosti s prací kolem bálu vyjadřujeme obdiv všem, kteří se do takové akce pouštějí rok co rok. Doufáme, že i my bál Po staru v budoucnu zopakujeme.

MUDr. Alena Schmoranzová

Průzkum názorů národů světa

na otázku:

Prosím vás, jaký je váš názor na nedostatek jídla v jiných částech světa?

Výsledek byl katastrofální:

1. v Africe nikdo nevěděl, co je to "jídlo",
2. v západní Evropě nikdo nevěděl, co je to "nedostatek",
3. ve východní Evropě nevěděli, co je to "váš názor",
4. v Argentině nevěděli, co je to "prosím vás" a
5. v USA zas nevěděli, co je to "v jiných částech světa".

Kalendář ČČSH Blahoslav 2002

Novinky v městské knihovně

Historické

- B. Erskine: Oheň je tvým osudem
N. Gordon: Poslední žid
A. M. Collins: Mumie
C. C. Bergius: Ohnivý bůh
B. Cornwell: Svatyně

Napínavé

- W. Smith: Řeka bohů III
Pobřeží v plamenech
Orel v oblacích
Ch. Ryan: Po stopě Bengalů
R. Ludlum: Prometheova lest
J. C. H. Grangé: Purpurové řeky
K. Follet: Muž s podivnou minulostí
D. Hammett: První hubený muž
C. Cussler: Záplava

Současné české

- T. Nálepková: Milovat po česku
M. Urban: Sedmikostelí
M. Viewegh: Román pro ženy
P. Šabach: Opilé banány
H. Pavlowská: Ó, jak ti závidím!
J. Hejral: Přitrefuňky
S. Rudolf: Někdy přijde i láska

Nejen pro ženy

- D. Chamberlain: Oheň a déšť
B. Cambell: Na útěku
C. Proctor: Noc v ráji
J. Tanner: Černé hory
J. Ray: Julie a Romeo
H. Fielding: Deník Bridget Jonesové
a l
T. Morrison: Ráj
J. Mead: Hra o lásku
T. MacKinley: Vinohrad
S. Cameron: Francouzská čtvť
M. Binchy: Tajemné jezero
M. Oufkir: Vězeňkyně
J. Harris: Čokoláda
B. Wood: Doktorka Samantha
O. Sommerová: O čem sní ženy
A. Heinová: Sluníčko Mařenka
Rosůlková

Fantasy

- T. Pratchett: Malí bohové
Pátý elefant
Čarodějky na cestách

Literatura faktu

- R. Lásek: Opevnění z let 1936 - 1938 v Krkonoších
D. Frýdl: Reformní náboženské hnutí v počátcích Československé republiky
M. Antl: Gaunery nemám rád!
J. Marek: Žraloci císaře pána

- J. Marek: Příběhy starých battledressů
Události třetího tisíciletí - 2000 - Svět a ČR (i disketa)
Příručka NATO
N. Lebert: Nosiš mé jméno
M. Borovička: Pearl Harbor 1941
V. Votýpka: Příběhy české šlechty

Zájmové

- A. Caligiani: Rybaření
A.-M. Schwarzbach: Sušené květiny
K. Kožíšek: Kniha, která léčí
P. Kras: Obsluha počítače v kostce pro začátečníky
I. Šmejdivá: Malý slovník krkonošských názvů

Cestopisné

- J. Procházková: Islandem po jedné stopě
D. Štráhlavský: Rusko mezi řádky
L. Špillarová: Austrálie
J. Tomíček: Afrikou domů na kole
J. Lhota: O horách, řekách, slonech a lidech

Iva Řehořová

Z dopisů našich čtenářů

Něco pro zasmání

Jeden občan má ve zvyku ukládat staré věci i to, co kde najde. Za tímto účelem začal používat také garáž svého syna. Syn to otci vytýkal, ale ten jen poznamenal: "Až umřu, bude co vyklízet." To syna rozhněvalo a šel si postěžovat sousedovi, co mu otec

řekl. Soused na to odpověděl: "Měls mu říct - tak si to dědku vem s sebou." Tento otec má dva syny, druhý žije v Praze. Jednou přišel otec domů pěkně společensky unavený, a protože si koupil nedávno mobil, rozhodl se, že zavolá synovi do Prahy a vyzkouší si ho, přestože má v místnosti také pevný telefon. Začal vyťukávat čísla, ale ve svém rozpoložení si neuvědomil, že volá číslo svého pevného telefonu. Ani silné zvonění, které se rozléhalo místností, mu nic neřikalo. Syn ve vedlejší místnosti uslyšel zvonění a šel se podívat, proč to otec nezvedá. Ten byl zabrán do práce s mobilem. Šel tedy, zvedl sluchátko a slyší otcův hlas: "No to je dost, že se vozveš." To samé slyší, jak to otec říká na mobil. Pokládá telefon a strašně se směje, protože pochopil otcův omyl. Začal to otcí vysvětlovat, ale ten si vede svou, když prý se konečně dovolal, že mu to ten holomek zase hned položil. Život tropí hlouposti.

Hana Pochopová, Benecko

Rozhovor zamilovaných

žena - Ahoj.
muž - Konečně. Už jsem se nemohl dočkat.
žena - Já odjízďím!
muž - To snad ne?
žena - Myslel jsi na mě?
muž - Ano, na každém kroku.
žena - Byl jsi mi nevěrný?
muž - Blázníš?
žena - Tak já tu zůstanu.

Pravdu se dozvíš přečtením tohoto rozhovoru zdola nahoru.

Kalendář ČČSH Blahoslav 2002

Z HISTORIE dávné i nedávné

Rok 1902

Obec učinila dar tělocvičné jednotě Sokol - pozemek pro budovu tělocvičny v městském parku - později změněno na pozemek koupený od pí Schröterové, kde stojí nyní sokolovna. Do okresního zastupitelstva zvoleni K. Schröter a J. Zemánek. Ve schůzi nově zvoleného zastupitelstva z 28. července zvolen za starostu Karel Schröter, c.k. poštovní, za I. rádního Jáchym Zemánek, obchodník, za II. Antonín Nečásek, okresní tajemník, za III. Josef Patočka, bývalý tajemník. Dne 13. července byl ve Vysokém odbýván první slet Sokolské župy Krkonošské Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdruzic pod protektorem sl. městské rady. Již v sobotu počali se scházeti a sjížděti do Vysokého četní Sokolové. O noclehy postaralo P. T. občanstvem, kteří milerádi s obvyklou obětavostí poskytli noclehu ve svých příbytcích zdarma. Ježto před sletem neustále přšelo, pracovalo se na cvičišti - dobytčím tržišti zapůjčeném obcí - ještě dlouho do

noce a v neděli ráno. Sluší podotknouti, že Sokol obdržel veškeré dříví mimo prken potřebné na bodium-tribunu pro náčelníka a prapory, která byla umístěna nad vchodem, dále na stoly a pod. od občanů vysokých a obce zdarma. O 5. hodině ranní procházela hudba městem a v 6 hodin počaly závody Sokolů, které od mnoha lidí se zájmem byly sledovány. Mezi tím časem sjelo se do Vysokého Sokolů na 700. V 10 hodin počaly zkoušky na cvičení prostrná, které trvaly až do poledne. O 1. 30 hodině odpolední seřadilo se Sokolstvo u domu p. P. Skrbka, odkudž bral se průvod na náměstí, kdež před radnicí uvítal Sokolův měst. radní p. Zemánek. Nato následoval průvod na cvičiště a ihned počalo cvičení, které trvalo do večera. Vzdor tomu, že ten den panovala citelná zima a chvílemi drobně přšelo, přišlo na cvičiště přes 4000 lidí! Dlužno podotknouti, že v sobotu před sletem odbýván byl v sále radnice koncert. Strašlivé krupobití, jakého není pamětníka, dne 31. července ke 4. hodině odpolední sneslo se nad zdejší krajinou. Veškerá úroda na polích byla od krup, které padaly ve velikosti ořechů a prudkostí velikou, v půl hodině zničena, takže rolníci takřka ani obilí a plodiny neměli na živobytí. Ze strany obce žádáno ihned jménem rolnictva o slevení daní a o státní podporu. Státní podpory dostalo se rolníkům a pachtýřům těm nejpotřebnějším a při rozdělení podpory bylo pokračováno spravedlivě ve Vysokém mezi nemajetné sedláky, aby stačil obnos

10 000 korun, který připadl na celý okres. Obnos 1011 korun 24 hal. byl rozdělen mezi 39 občanů. Ve Staré Vsi, Roprachticích, Helkovicích přiklkl důvěrníci podporu i zámožným a pojištěným sedlákům, kteří neutrpěli žádné velké škody. Následkem velikého lijáku vymleta byla nesmírně cesta vedoucí z náměstí vedle domu čp. 120 ku Staré Vsi. Opravy a kanál u domu čp. 81 stály obec 695 K 28 hal. Na odpočinek do Prahy odešel MUDr. Fr. Heřmanovský, obvodní lékař, a na jeho místo byl ustanoven MUDr. Karel Hásek, plukovní lékař, vysoký rodák a příslušník. Opravy farní budovy a střechy kostela, na kteréž přifařené obce přispěly obnosem 85 K 02 hal. Postaven nový dům F. Fišery u vodojemu, čp. 271.

*Pokračování přístě
Iva Řehořová*

Lékárník Josef Kramář o požáru Vysokého

2. část

"Dne 29. července r. 1834 po osmé hodině večer povstal před lékárnou pokřik (byl jsem tehdy v Jičíně na praxi), že Lomnice hoří. Oheň prý jest velký a rychle se šíří. Projevil jsem pochybnost, že oheň ten musí býti vzdálenější. Což aby to byl Vysoký? Neboť v tu stranu leží a zalekl jsem se

myšlenky té. V pět hodin ráno tuče někdo na dveře a neznámý pán vstoupil do lékárny, abych vyřídil, že požár nebyl v Lomnici, ale ve Vysokém; celé město lehlo popelem. Nemohl jsem se dočkat, až pán vstane, abych jemu vyřídil, co jsem slyšel, a poprosil, by mně dovolil domů, abych se přesvědčil, jak se věci mají. Za chmurných myšlenek prošel jsem Lomnicí. Každý, jelikož jsem se tázal, pravil: oheň byl veliký, zdali však celé město vyhořelo, že neví. Mezi požárem bylo prý vidět celé domy ještě stát; jednu chvíli ale cosi ohnivého vylítlo do výšky, jako výbuch prachu. Jaký výbuch mohl to být, ne-li prach kupce souseda? A bylo-li tak, byl náš dům jistě ztracen. Šel jsem zemdlen necítě. Dále jsem celou cestu nikoho nepotkal, ani v Loukově, bych se zeptati mohl na osud mého rodiště. Z Loukova měl jsem ještě dvě hodiny do Vysokého a já spěchal, abych se dostal na cestu hlavní od Semil k Vysokému. Tu teprv spatřil jsem více lidí semotam jdoucích, jež nepochybně pudila zvědavost vidět místo požáru. Tu potkal jsem starého kupce ze Semil, jež z Vysokého k domovu se ubíraje, mne s pozdravením oslovil: že smutné spatřím divadlo, on že jakživ takovou spoustu neviděl. Vystoupiv na poslední vrch, spatřil jsem konečně komíny vyčínivající ze sutin, z nichž se dým ještě sem a tam valil. Kostel bez střechy a bez báně a žádný neporušený dům. To nejhorší s jistotou očekáváje, spěchal jsem k městu. Před městem spatřil jsem velké množství lidí. Vidím, že to jsou

občané vysočtí se zbytkem zachráněného majetku. Založili polní ležení okolo pazderny o samotě stojící, kterou požár neuchvátil. Tázel jsem se na rodiče, žádný o nich nevěděl. Běžel jsem tedy do města. Ubíraje se sutinami, nepoznal jsem, kudy jdu, jen položení kostela bylo mi vodítkem. Rum byl žhavý, vzduch děsivý, horký a děsno bylo kráčet dále. Já však na nic nedbal, jakkoli mne každý varoval, vrazil konečně do ulice kostelní k náměstí vedoucí, kde dům náš stál. Přece prorazil jsem ulici až k lékárně. Avšak - nebyla to lékárna, jen kus rozvalin a v nich milíře v největším žáru. V síni klenutí roztrženo, schody do patra sesuté. To vše viděl jsem z ulice. Do stavení vkročit bylo nemožno, horko bylo tak veliké, že jsem ani na ulici vydržeti nemohl a roucho na mně smahnouti počalo.

Když jsem se takto o nejhorším přesvědčil, vrátil jsem se opět k pazderně, abych se konečně rodičů dopídl. Tlupa pohořelých usadila se na zemi v kruhu a smutnou odbyvala hostinu. Chléb, máslo a sýr od sousedního okolí darovaný a džbán vody kolovaly od jednoho k druhému. Mezi jídlem (i já byl pozván) mluvilo se o strašné události, o rychlém šíření požáru, které neposkytovalo ani času něco uchránit. Na hašení že ani nemohlo se pomyslet, poněvadž se požár na vše strany šířil.

Konečně dověděl jsem se, že rodiče moji jsou u jircháře Marinkova, u jehož domu prý se požár zarazil. Dům ten stál na severním svahu města a již mimo pořadí. Jirchář, v jehož domě

množství lidu se umístilo, sdělil, že otec a matka odešli do Poniklého k dědečkovi. Já celodenní cestou utýrán, vypravil jsem se ihned k Poniklému, večer celou rodinu kolem stolu shromážděnou překvapil a konečně své drahé rodiče nalezl."

*Pokračování přístě
Zpracovala Jiřina Ďoubalíková*

Masopustní úterek

Nevím jak dnes, ale takhle před bezmála padesáti léty tohleto vegetariánské pojmenování jednoho prachvšedního všedního dne mělo pro nás dětiřata zvláštní kouzlo, jež se nedalo srovnávat se Štědrým dnem, Mikulášem, mrskaným pondělkem a jinými slavnými dny dětského blaženství, neboť mělo kouzlo své vlastní, kouzlo tanečního reje.

Cesty lidského myšlení jsou někdy podivné. V době, kdy jsme byli ve škole persekvováni za kopání s hadrákem na sokolně v parku, kdy sáňkování a lyžování jen tak tak že bylo trpěno a cvičení v Sokole dokonce nelibě nesené, v té době byl nám rok co rok o masopustním úterku pod patronací školy, tedy docela oficiálně, pořádán dětský bál, div ne s povinnou účastí. - Dá rozum, že odpoledne. Večer měli bál vždycky mládenci.

Teda učení ten den za mnoho nestálo. V nás dětiřatech byla už od božího rána nervozita z očekávání té slávy, a kde byly holky, tak už o pár dní dřív, neboť se chystala paráda. Páni učitelé

byli ten den laskavější, klečet se chodilo jen v případech opravdu kriminálních a pravítka a ostatní bící nástroje mívaly ten den pracovní volno. Toť se ví, že už od rána jsme byli všichni v nedělním, takže už i ten sváteční háv nás povznášel nad všednost učební osnovy až k holedbání. Jen rynecká d'čata a ta, která měla do školy pár kroků, chodívala se domů nastrojít až před bálem, aby se neokoukala. Úderem třetí, po toužebném zazvonění, hnali jsme se pak ze všech tříd radničními schody na sál v druhém patře. Bylo to tenkrát šikovně. Všechno pěkně pod jednou střechou. Sál, do kterého jsme vstupovali hluboce vzrušení a s uctivým ostychem, byl také v parádě. V čele dvě veliká zrcadla v širokých zlatých rámech, na oknech záclony od stropu až na zem, girlandová dekorace připravená pro večerní bál a podlaha čistá jako sklo, jen se leskla. Vstupné se neplatilo žádné, muzikanti hráli z ochoty. A kdo měl nějaký krejcar, neměl starost kam s ním. Byly tam sladkosti a jiné dobroty, a hlavně koblihy a pomeranče. Ano, vzpomínám-li na ty časy, cítím vůni koblihy a pomerančů. Maminky se rozsadily kolem sálu (bože, jak byly tenkrát mladičké), my kluci v hloučcích na jedné a holky na druhé straně. A když pak z galerie praskly první takty ryčného pochodu, všichni jsme rázem ztuhlí a doslova srostli s podlahou. Ono to, panečku, nebylo jen tak odlepit se z místa a pustit se na tu ošidnou a hroživě prázdnou plochu sálu, jež se nám pojednou zdála být přehlubokým jezerem. To chtělo

kousek kuráže a hrdinství. Jak jsme záviděli d'čatům pochichtávajícím se na druhém břehu. Toť se ví, nechybělo dohadování, pošťuchování a strkání a ani o nejedno ždejsnutí do zad od maminek sedících za námi nebylo nouze. Muzikanti byli už skoro u tria a sál se dosud šklebil prázdnotou. Čest praporu nakonec zachraňoval vždy Frantík Vodseďálek, Kvasničků. Kde se vzal, tu se vzal, pojednou vyrazil srdnatě vpřed a začal kolo, jak jsme tomu říkali, a kouzlo zmrazení bylo zlomeno. Po několika kouscích byl ostych ten tam. To už jsme byli ve víru tance. Inu, povídám tance, ale měli jste to vidět. Když opomenou několik těch děvčat ze třetí měšťanky, jež byla pomalu už na vďávání a která s velkými kluky to bohorovně kroutila třeba i nalevo, byl to obrázek přemile bláznivý. V rozích sálu, držíc se za ruce, motala drobtina z první třídy své tunyny tunyny a ostatek bylo jakési zmatené křepčení poskakujících čertíků na napjatých a toporných nožkách, snažících se při tom otáčet kolem své vlastní osy. Trochu se při tom také povykovalo a tu a tam některý pár slabší v nohách či bujařejší v poskocích flák sebou na zem, jen to žuchlo, další páry na něj, až z toho bývala pěkná valná hromada. To bylo signálem pro ostražitě maminky, aby se pohotově srdnatě vrhaly do vřavy, vyprostovaly válejíci se a narovnávaly je do polohy vertikální, jež je jediné vhodná pro tanec. Trochu jsme se při tom začervenalí studem, tanečnice si pečlivě uhladily pocuchanou parádu,

kluci jen navykle opleskli kolena, a už jsme se zase popadli, dvakrát třikrát zavrtěli na místě zadečkem, abychom se srovnali do taktu, a znovu vyrazili v poskok. A tak to šlo až do šesté hodiny, kdy nám hodní páni muzikanti odtroubili poslední kousek. My kluci jsme to měli o to horší, že jsme stále museli pamatovat na příkazy, abychom nezapomněli provést tu a tu, přičemž následoval výčet dlouhé řady d'čat. Nu, snažili jsme se, snažili, a kde nám buď paměť nebo dobré předsevzetí selhalo, poznali jsme to o nedaleké pomlázce o Velikonocích. "Neproveds naši Anču, nedostaneš kraslici," bývalo konečně vyúčtování našeho nesplněného plánu. Ale ono už tenkrát nebylo na světě nic zadarmo.

Prokop Hásek, 1958

Z dopisů našich čtenářů

Další kamarádky

V mém dětství byl v nemocnici pan primář Piša. Byl to prý velmi dobrý lékař. Pozнала jsem i jeho paní, když jsem si k nim chodila hrát s jejich dcerkou Věruškou. Byli ke mně moc hodní a měli to tam hezké. Věruška měla svůj malý stoleček se židličkami, na který nám její maminka dávala vždycky svačinku. K Vánocům jsem od nich dostala hezké zástěrky, které mně maminka dávala

do školy. Doma jsem nosila jen ty obyčejné. Škoda že se pak odstěhovali do Kladna. Vzpomínám si, že jsem později byla několikrát také u Soničky Hodoušové. Ta měla ještě víc hraček než Věruška Pišová. Měla již tehdy i malý dětský šicí strojek. Sonička byla stále s něčím nespokojená. Když se tak často zlobívala a dupala, říkala jsem jí, že se měla jmenovat Sojka a ne Soňa. Přesto ke mně byla hodná. Měla hezké mladé rodiče, její tatínek byl ředitelem vysoké spořitelny. Její dobrou kamarádkou byla i Hanička Volková, která nějaký čas bydlela s rodiči a svým starším bratrem Jarkou u Chvalovských v Zákostelí. V tom domě prý byla dřívě škola. A tak se mně vybavují vzpomínky jedna za druhou na čas bezstarostného mládí. Přesto však ještě mám ve Vysokém spolužačku L. Zítkovou a spolužáka Petra Nečásku. Petr se vyučil řemeslu bednářskému u svého tatínka a jak je zručný ve svém řemesle, dokazuje i foto. Měli bychom si vážit každého řemesla a připomínat si, že "řemeslo má zlaté dno".

Hana Pochopová, Benecko

Sud zhotovil Petr Nečásek. Slouží k činění čili praní kůží

ŘEMESLA A ŽIVNOSTI

Vysoké "supermarkety"

Vedle soudu, dnes muzea, prodávali v nízkém domku textil a galanterii manželé Paulusovi. Když pro stáří končili, pronajal si krámek pan Rudolf Doubek, hodinář a zlatník. Pak už dojdeme k cukrářství pana

Hořavky. Psalo se o něm v minulém čísle, a tak dodám snad jen to, že ty výborné dorty a zákusky si někteří "luftáci" nechali v krabicích posílat do Prahy přímým autobusem, který tam jezdil v určité dny v týdnu.

Naproti cukrárně byla už zmíněná nová drogerie. Ale sousední dům nás vítal dřevěným štítem nad vchodem do krámu - Bohumil Janda - obchod smíšeným zbožím. A opravdu jste si tam mohli koupit potraviny, nádobí, hračky, úklidové potřeby a mnoho dalšího různého zboží. Ty smíšené obchody, to byly vlastně předchůdci dnešních velkých supermarketů. A stále usměvavá paní Jandová a pak i dcera Bohunka dovedly vždycky nákup zpříjemnit. Také tam měli v chodbě za krámem veliký mlýnek na mák. Za chvíli jste si tam mohli namlít mák na koláče, inu, služba zákazníkům. Pan Janda měl také jednu specialitu, uzené sledě, herynky, po vysocou "herníky". Sám je udíl a takový voňavý, ještě teplý herynk, to byla pochoutka. Od mládí člen Sokola, i v různých funkcích, já si ho pamatuji jako praporečnicka. Byl jím až do své smrti v květnu v osmatřicátém. Tehdy mu v čele pohřebního průvodu nesl prapor jeho nástupce. Jandovi sousedili s lékárnou. To byla svým způsobem také živnost. Naproti ve Schrötrově domě byla tehdy pošta a na druhém rohu, do náměstí, "Baťovna". V téhle prodejně obuvi firmy Baťa se na rozdíl od dnešních firemních prodejen daly nakoupit za rozumný peníz boty pro celou rodinu. A právě Baťa začal s cenami, dnes tolik používanými, s devítkami na konci.

Ale to už jsme na náměstí a o tom zas až příště.

Anna Čerovská

Hořavkovo cukrářství KAVÁRNA, VINÁRNA Vysoké nad Jizerou

2. část

Ze vzpomínek pamětníků je patrné, že cukrárna s kavárnou prosperovaly. Do rodiny přibyla v roce 1910 jediná dcera. Od dětství jí všichni říkali Mánička a tato zdrobnělina jí zůstala po celý život.

Pan Hořavka měl vždycky několik učedníků. Na obrázku jsou pánové - sedící: Rón, Harcuba a mezi nimi pan

Běloušek. Mnozí pak v cukrárně pracovali i po vyučení.

Pro své pracovní úspěchy a schopnosti byl zvolen pan Hořavka také starostou města - 16. září 1923. Ale 22. prosince 1925 požádal o odvolání z této funkce pro svůj nedobrá zdravotní stav. Městský úřad ve Vysokém tuto žádost nepřijal, ale okresní správa politická v Jilemnici oznámila, že "jest zde zákonný důvod uvedení, t.j. vážná nemoc prokázána předložením lékařského vysvědčení. V důsledku toho dává se místa odvolání pana starosty a prohlašuje se vzdání se jeho za odůvodněné. Až do zvolení nového starosty zastává jmenovaný tuto funkci." Městský úřad dostal pokyn, aby ihned zařídil, čeho je třeba pro volbu nového starosty. Ještě na 19. září 1930 byl jmenován zástupcem župy Mladá Boleslav na prvním říšském sjezdu

Československé živnostensko-obchodnické strany středostavovské v Praze.

Zdravotní stav se však zhoršoval, až náhle 4. listopadu 1930 pan Hořavka zemřel v 53. roce svého života.

Vdova paní Marie Hořavková oznámila 17. listopadu 1930, že bude živnost provozovat právem vdovským podle živnostenského listu svého manžela ze 4. ledna 1908. Jako náměstek v této živnosti byl schválen pan František Běloušek, narozený v roce 1907. Teprve 2. dubna 1932 udělil Okresní úřad v Jilemnici paní Hořavkové koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepní.

Mimo různá nařízení a pokyny stálo tam též: ...

"2) V hostinských místnostech budiž vyvěšena tabulka tohoto znění:

'Podle zákona ze dne 12./II. 1922, čís. 86 Sb. zák. a nař. nesmí se podávati

alkoholní nápoje všech druhů osobám nepřekročivším 16. roku, osobám do 18. roku jiných alkoholních nápojů než pivo a víno.

3.) V celém podniku budíž vždy udržována největší čistota.

4.) Hostinské kuchyně nesmí být používáno ku přespávání.

5.) Ceny nápojů budíž vyvěšeny v hostinské místnosti.

Úřadu živnostenskému zůstává vyhrazeno, aby také později, když by toho z hlediska veřejného neb jinak třeba bylo, předešel další podmínky. Koncese tato jest zapsána ve zdejších rejstříku živností koncesovaných pod číslem 89/1932."

Můžeme tedy rok 1932 srovnávat s rokem 2002, co se v této oblasti změnilo?

V příštím čísle nás čekají válečná léta.

A ještě jedna příhoda s panem Hořavkou:

Jak jel starosta Hořavka do Semil pozdravit prezidenta Masaryka

Řadu vzpomínek na Hořavkovu cukrárnu a kavárnu otištěných ve Větrníku mohu doplnit touto komickou vzpomínkou.

Když 17. září 1923 pobýval v Semilech prezident T. G. Masaryk, chystala se ho tam pozdravit i delegace vysockého městského zastupitelstva v čele se starostou panem Hořavkou. Jelo se na malém otevřeném nákladním autu s dřevěnými lavicemi. Naší mamince se

podářilo, že jsme s ní já a bratr jako malí chlapci mohli jet také. Pánové se k té slavnostní příležitosti oblékli do svátečních černých šatů, ale zapomněli, že od svatby, ke které byly šaty většinou pořízeny, sami podstatně zmohutněli. I stalo se, že pan starosta Hořavka, když obtížně vylezl na nákladní auto, spěšně je zase opouštěl. Maminka se zeptala ostatních pánů: "Panu starostovi se udělalo nevoľno?" Dostalo se jí odpovědi: "Ne, moc voľno!" Kalhoty praskly a bylo nutné je vyměnit. Pak už jsme se všichni bez závad dostali do Semil. Delegace byla prezidentovi představena a my jsme z terasy u kostela uviděli pana prezidenta na balkonu radnice a vyslechli jeho krátký projev.

dr. Václav Lukáš

Pokračování příště
Připravuje Ludmila Hnyková

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Vzpomínky na loňské léto...

1. část

Hluboké propasti, studené jeskyně, hrady, zámky, větrný mlýn, štihlý minaret, kyprá Venuše, voda, hory, sluníčko sálající až k úmoru, ale i vinice a v nich sklípky, kde se můžete zchladit - nebo také ještě více rozpálit -, pracovití lidé, příjemní společníci,

divadlo... Tak co myslíte, milí věrní, kam se přeneseme dnes? Do Francie? Španělska? Nebo že by do Nizozemska? Turecka? Afriky? Ba ne. Všechno výše uvedené najdete soustředěno na poměrně malé ploše přímo u nás. Tedy snad mohu říct u nás, i když jde o jižní Moravu. Při mém vzpomínání na loňskou dovolenou v Boleradicích a jejich širokém okolí mě tam s sebou vzala správná ředitelka vysockého Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie Ing. Marcela Škodová. Chcete-li, můžete se tam s námi "podívat" i vy.

Marcelko, Boleradické zná spousta Vysockých z Krakonošových divadelních podzimů, vloni byli opravdu skvělí v Pygmalionu. Se samotnými Boleradicemi to už bude zřejmě horší. V představách asi většiny našich lidí leží "kdesi" na jižní Moravě...

Konkrétně v břeclavském okrese, nejbližším větším městem jsou Hustopeče. Je to příjemná vesnička, co do velikosti se Boleradice dají srovnat s Vysokým; mají asi 850 obyvatel a všechno, co ke správné vesnici patří - školu, kostel, městský úřad s knihovnou, hospody a také divadlo. Provizorní poměry v něm mě však dost překvapily. Je tam pouze základní vybavení, a proto obdivuji herce i režiséru paní Alenu Chalupovou, že dokáží tvořit výborné hry v tak jednoduchých podmínkách. Starosta pan Honza Koráb, i když je sám ochotník, nemůže preferovat divadlo, protože jsou tam i další spolky - hasiči, včelaři, rybáři... V

obci je jediná ubytovna - dnes soukromá, kdysi patřila Svazarmu -, kterou znají i naši, a jiní, ochotníci. Bydlela jsem tam s rodinou také.

Vypravili jste se do Boleradic přímo na pozvání ochotníků, nebo jste si řekli sami, že se tam podíváte?

Boleradický soubor jezdí na přehlídky do Vysockého dlouhá léta, v podstatě pravidelně. Dělal jsem jim i hostesku. Mám je ráda. Jsou to pracovití, skromní lidé, dobrá parta, kde panuje současně kázeň i pohoda. Za tu dobu jsme od nich všichni dostali hodně neoficiálních, přátelských pozvání. Vloni jsme si s manželem řekli, že děti už přece jenom trochu odrostly, tak bychom tam mohli zajet.

Dostali jste se sice do neznámého prostředí, ale mezi lidmi, z nichž některé jste znali. V mnoha ohledech vám to určitě usnadnilo tamní pobyt.

Za těch necelých pět dní počátkem srpna jsme díky tipům od přátel viděli opravdu hodně zajímavého, a také poznali mentalitu a zvyky tamních lidí, což by se nám jinak za tak krátký čas těžko podařilo. Jejich životní styl je jiný než náš, je to dáno klimatem a geografickým umístěním. Dlouhé teplé léto přeje nejružnějším plodinám, lidé pěstují na zahrádkách rajčata, okurky..., no a je to jedna z "nejvinařtějších" oblastí na Moravě, kousek odtud jsou například Bílovice, Pavlovice. Téměř každý má vinohrad a tomu je přizpůsoben chod rodiny. Otcové se asi tři čtvrtě roku musejí intenzivně věnovat vinohradu.

Začínají už v únoru, kdy révu zaštipují, a práce trvají až do listopadu. Situace je složitá tím, že v Boleradicích není žádná továrna, pouze zemědělské družstvo a pár malých soukromníků, takže většina mužů za práci dojíždí. To je časově náročné, a hlavně často není možné vzít si dovolenou v době, kdy vinohrad zrovna potřebuje péči. Celá starost o rodinu i zahradu je na ženách. Asi málokterý mládenec si vybere za manželku děvče z Čech nebo z města. Nevím, do jaké míry by se městská dívka dokázala přizpůsobit tomu časovému rozložení, náboženskému založení lidí, tradicím a zvykům.

Těch zajímavých míst, která jste navštívili, bylo opravdu hodně. Kterými začneme?

Plná dojmů byla už samotná cesta do Boleradic. Zastavili jsme se totiž na Macoše. Vstupenky jsme měli zajištěné tři čtyři týdny předem, protože o její návštěvu zejména v době prázdnin je velký zájem. Se jménem propasti se pojí pověst o tom, jak se zlá macecha chtěla zbavit nevlastního synka, a tak ho tam hodila. Chlapci se však podařilo zachytit se keřů vyrůstajících ze skály, vytáhli ho dřevorubci a do propasti hodili zlou ženu. V oblasti je víc jeskynních komplexů, podívali jsme se i do Sloupsko-Šošůvských jeskyní (podle obce Sloupu a říčky Šošůvky), kde na rozdíl od Macochy není tak bohatá krápníková výzdoba, ale jsou to největší propasti u nás. Jejich jeskynní prostory, kde je celoročně

kolem 7° C, se využívají k fyziologicko-terapeutickým účelům, tamní klima je vhodné k léčení různých nemocí dýchacích cest. Také se tam pořádají koncerty. Akustika je opravdu ohromná. Zhasli a pustili nám hudbu - byla všude, prostoupila člověka i všechno kolem...

*Pokračování příště
Naslouchala Alice Sládková*

SPORT

Zpráva Ski klubu

Letošní zima se k naší lyžařské spokojenosti přihlásila brzy a obzvláště štědře. Dostatek sněhu přivítali nejen členové a trenéři našich závodních družstev, ale i všichni další milovníci zimních sportů a radovánek, nevyjímaje pořadatele závodů a rozhodčí. Povedlo se nám Kritérium, jako první závod sezóny. Dne 5. ledna jsme uspořádali Mistrovství Krkonošského svazu lyžařů (KSL) žactva a dospělých. Ve dnech 12. a 13. ledna obři slalom předžáků. Tyto dvoudenní závody jsme zvládli na jedničku, škoda jen schválnosti harrachovských závodů ve stejném termínu. Množství sněhu nám dovolilo opět pořádat Ski sprint na náměstí. Dne 19. ledna se tak centrum Vysokého stalo v odpoledních a večerních hodinách svědkem atraktivních sprinterských

soubojů. Jako každoročně nám přálo počasí při závodech ZŠ v běhu i sjezdu. Lze jen litovat stále se zmenšující účasti místní školní mládeže. Pro Vysoké nad Jizerou, město považované za kolébku lyžování, kde budeme příští rok slavit 100. výročí svazové organizovaného lyžování na světě, to není nejlepší vizitka. Spolu s nemocnicí se můžeme naopak pochlubit dobrou propagací - uspořádáním sjezdových závodů 2. února. Plastiční chirurgové z celé republiky od nás odjíždějí se skutečně nevšedními zážitky. Skijácký bál v Krakonoši neměl díky špatnému počasí a menší účasti na turistické "padesátce" návštěvnost jako v minulosti. Ovšem již za týden, ačkoliv se po veliké oblevě nekonaly závody Po staru, bál pod stejným názvem, jehož pořadatelství se ujala vysoká nemocnice spolu s námi, měl veliký úspěch. Výbor Ski klubu si váží dobré spolupráce a děkuje i prostřednictvím těchto řádek vedení vysoké nemocnice a pořadatelům z jejich řad. Závody Po staru, přeložené na 10. března, mají letos sloužit jako přípravné před velikým jubileem. Běžecký úsek klubu, čítající celkem 13 dětí, 2 dorostence a 3 muže, se může pochlubit od začátku roku mnoha pěknými výsledky, z nichž můžeme uvést pouze ta nejlepší umístění - např. první místo Martina Sasy ve Ski sprintu, druhá a třetí místa Veroniky Havlové, Pavly Šaldové a Ondry Tomíčka v následujících závodech. Nejlepší vysoká závodnice Lucie Šaldová se stala třikrát mistryni KSL, vítězkou

Ski sprintu ve Vysokém i na Benecku, v Semilech, druhá místa obsadila ve Vrchlabí a Jilemnici. Příští sezónu od Lucky očekáváme dobrou umístění na závodech mistrovství republiky. Letos se na tato prozatím dvě mistrovství za náš klub probíjeli v žákovské kategorii čtyři zástupci. Katka Ďoubalíková dobíhala v polovině startovního pole, Jakub Havel, Ondra Saska a Štěpán Prokůpek obsazovali místa již v první třetině. Havel si v silné konkurenci vyjel II. třídu, Saska a Prokůpek dokonce podvakrát I. třídu. Tím si všichni zajistili účast na MČR i v příštím roce. Z dorostenců Ondra Junek na mistrovství doběhl v polovině pole, Petr Nesvadba pak na 11. a 13. místě z dvaosmdesáti startujících. Výborné 2. místo Petr vybojoval v juniorské kategorii na 25 km v Jizerské padesátce. Vedle se mu i na Junior Cupu, třetí místa obsadil ve Vrchlabí, Lučanech a na MKSL. Po dlouhých letech jsme mohli postavit na MKSL mužskou štafetu. Obsadila vynikající druhé místo se ztrátou 8 sekund za Jilemnici. Spolu s Petrem nás reprezentovali Josef Vejnar a Michal Pěnička. Oba dva jsou zkušenými závodníci a daří se jim mimo soutěže veteránů i v konkurenci nejlepších v hlavní kategorii. Příkladem je zajisté vynikající první místo Michala Pěničky v závodech na 24 hodin dvojic v Hrabčicích s neuvěřitelnými 360 ujetými kilometry. Úsek AD, čítající 29 členů, tvoří především předžáci. Závodní šestnáctičlenný tým se účastnil prozatím sedmnácti závodů. V žácích

Jan Dušíra jezdí kolem 15. místa v KSL ve slalomu, Pavel Zelinka v OS do 20. místa, ale v Herlíkovicích obsadil již 9. příčku z KSL. Jára Hylmar jezdí kolem 15. místa. V předžákyních patří k našim nejlepším Iva Kvardová, kolem 20. místa. Jakub Pohanka jezdí do 15. místa, ovšem výborně si vedl ve Špindlerově Mlýně, kde dokázal dva závody vyhrát. Jan Fedorko je naší nadějí, ale stejně jako Jára Hylmar často v závodech padá a nedokončuje.

O umístění našich závodníků v jednotlivých závodech, jakož i o dalších záležitostech Ski klub informuje ve vývěsních skřínkách na náměstí a na příslušných internetových stránkách.

Hezké Velikonoce přeje všem čtenářům Větrníku za výbor ČSKV

Jiří Doubalík

Ethicon Ski Cup

Již počtvrté se na sjezdovce areálu Šachty sešli plastiční chirurgové, sestry pracující na plastických chirurgiích a rehabilitační pracovníci, aby si změřili síly v obřím slalomu, pohovořili si, vyměnili si své zkušenosti a po roce náročné práce si i odpočinuli. Celou akci sponzorovala firma ETHICON, ale sponzorsky se podíleli i jiní, např. firma POINTS a. s. Praha a hlavně Ski klub Vysoké nad Jizerou, který připravil skvělé podmínky pro lyžařské závody. Mnoho dnů před závody a i po závodech dobrovolně ve volném čase pracovali zaměstnanci Ústavu

chirurgie ruky a plastické chirurgie na tom, aby se Vysoké ukázalo v nejlepším světle.

Dny před závody byly naplněny stresem. Po nádherném počasí koncem roku přišla překvapivá obleva a sněh se ze strání ztrácel velkou rychlostí. Do závodu se přihlásil nebývalý počet zájemců a ti denně telefonovali, zda je vůbec na čem závodit, když jim v kraji už pomalu kvetou kaštany. Nakonec nám uvěřili, že sjezdovka Šachty je výborně upravená a sněh zde, ač to vypadá neuvěřitelně, opravdu je. V pátek 1. února se do Vysokého sjelo přes 80 účastníků ze všech plastik naší republiky, přijeli i závodníci ze Slovenska a závody na lyžích si nenechaly ujít ani dvě lékařky z Itálie, toho času na stáží v Brně.

Ráno 2. února se ukázalo, že Krakonoš má naši nemocnici rád a po týdnech beznadějného počasí se udělalo krásněji, než jsme si ve snu mohli přát. Skvěle upravená sjezdovka, perfektně vytýčená trať, tradičně vynikající zajištění závodů ze strany Ski klubu se zábavným komentářem pana Pošepného a do toho ten neuvěřitelný výhled na Krkonoše za teplého a slunného dne - to vše naše hosty doslova vzalo za srdce.

Dvoukolové závody v obřím slalomu proběhly bez jediného zadrnutí. Odpoledne pak účastníci strávili většinou posedáváním kolem bufetu, kde zrovna v ten den probíhala diskotéka na sněhu s ochutnávkou, opalovali se, lyžovali a užívali si krásného dne. Nebyl snad nikdo, kdo

by nám Vysokým v tu chvíli nezavídel, že my jsme zrovna zde doma. Večerní vyhlášení vítězů už byla jen třešnička na dortu. Probírání pracovních problémů, řešení a konzultování problematických odborných případů šlo v takové atmosféře jistě mnohem lépe. Naším cílem byla propagace naší nemocnice, propagace Vysokého a zlepšení atmosféry v odborné společnosti mezi lidmi z oboru. Vzhledem k tomu, že při odjezdu se už všichni těšili na další ročníky, se nám snad tento úkol podařilo splnit. Všem zúčastněným patří za to dík. A ten největší? Přece našemu příznivci, velkému Krakonošovi. Ať je nám i nadále nakloněn.

MUDr. Alena Schmoranzová

Závody Po staru

XIV. ročník lyžeckých závodů Po staru se uskutečnil až 10. března 2002. Počasí bohužel v dopoledních hodinách nepřálo, ale odpolední závody proběhly za sluníčka, i když ještě hodně studeného.

Dopoledne se uskutečnil závod s kupkami na 1000 metrů do 15 let a závod dívek na 1000 metrů od 21 let. Odpolední program tvořil průvod s hudbou do Louček, závod o rekord krokem telemarským na 100 metrů, jízda dam na 100 metrů, hlavní závod na 2000 metrů a závod ve skoku do 35 let a nad 35 let.

I přes nepřízeň počasí se sešlo na 300 diváků. Díky všem, kteří pomohli jakýmkoliv způsobem závod uskutečnit, všem nadšeným závodníkům i všem příznivcům tohoto lyžeckého klání.

Lh.

KČT

V lednu využíváme sněhu a vyrazíme na běžkách každý týden do okolí Vysokého. Nejhezčí zážitky z krás přírody máme z túr na Jizerky.

"Ve stopě první středoevropské padesátky"

lyžařsko-turistická akce
9. 2. 2002

Letos v lednu by nikdo nevěřil, že začátkem února mohou být problémy se sněhem. Počasí nám nepřeje. Sněhu ubývá a k tomu ještě prší. Volíme náhradní trasy a jsme překvapení účastí 195 běžkařů turistů. Každý účastník zaslouží ocenění za podaný sportovní výkon. Poděkování patří členům turistiky, kteří zajišťovali akci přímo v terénu na kontrolách.

Jiří Líbal

Společenská kronika

Sňatek

8. 2. 2002 *Dana Kneřová* ze Semil a
Ing. Miroslav Janata z Tanvaldu

Hodně štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

Jarmila Fišerová 87 let
Josef Vrána 80 let
Marie Hejralová 75 let
Miloslava Preisslerová 74 let
Božena Vacková 74 let
Rudolf Knop 72 let
Josef Beran 71 let
Vladimír Nečásek 71 let
Marie Volprechtová 71 let
Zdeněk Kos 70 let
Libuše Brumlichová 80 let
Jarmila Večerníková 79 let
Stanislav Kvarda 78 let
Miluše Bachtíková 77 let
Anna Kuncová 76 let
Bohuslava Mandlová 75 let
Zdeňka Holcová 74 let

Horní Tříč

František Patočka 79 let
Václav Vrána 79 let
Stanislav Hladík 75 let
Miluška Slavíková 72 let
Blažena Škrabálková 72 let

Sklenařice

Vlasta Vondráková 75 let
Jaroslava Kašťáková 75 let
Ingeborg Metelková 73 let

Stará Ves

Josef Janoušek 79 let
Květoslava Špačková 74 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

Dne 8. 2. 2002 zemřela *Zdeňka Plúchová* z Vysokého nad Jizerou ve věku 74 let.
Dne 14. 2. 2002 zemřela *Olga Pošepná* ve věku nedožitých 70 let.

Všem pozůstalým vyjadřujeme
upřímnou soustrast.

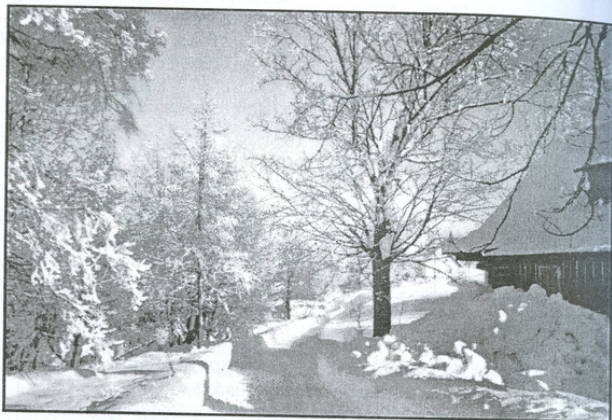
Poděkování

Nevyléčitelná, zlá nemoc nám 14. února 2002 vzala maminku, paní *Olgu Pošepnou*, v nedožitých sedmdesáti letech. Řadu měsíců vedly nerovný boj. Čím choroba útočila zákeřněji, tím mamince ubývalo sil. Jara se nedočkala. Dočkala se však projevů nekonečné lásky, pozornosti a velmi citlivé péče rodiny, která jí věnovala maximální pozornost. Děkuji především *Lucince Nesvadbové*, bratru *Jirkovi* a sestře *Olze* za trpělivost a oddanost, s níž dovedli maminku až na druhý břeh.

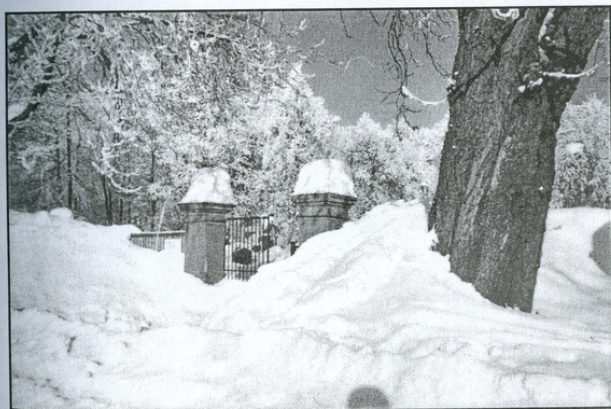
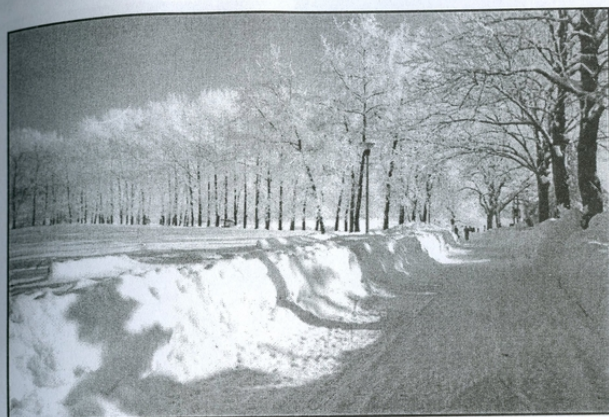
Jana Preisslerová, Semily

Znáte své město?
obrázkový seriál k zamyšlení

30

Námět a foto Ludmila Hnyková

31